

1

พ่อคนใจดีกับยัยชะนีซุ่มซำม

"เพิร์สท์ไอวอสอะเฟรด...เอ...เอ...เอ...เอ...ไอ...ว้อน...เพ็ด...ติ...ฟาย...อาย...อ้ายอายอ้ายๆ"

เสียงร้องเพลงชาติสำเนียงอีสานของจี้ หรือจี้จี้ ดังแหวกผ่านอากาศ ทำลายความเงียบสงบยามเข้าอันสดใสของฉันกับเพื่อนบ้านที่อยู่รอบๆ เสียงร้องของมันดังลอดผ่านประตูห้องและพุ่งตรงมากระทบโสตประสาทที่กำลังหลับไหลของฉันให้สะดุ้งตื่น ฉันผงกหัวขึ้นดูนาฬิกาปลุกที่อยู่ข้างเตียง

บัดซบ!!! นี่มันเพิ่งจะหกโมงเช้า นังจี้มันลุกขึ้นมาแหกปากหาพระแสงอะไรแต่เช้า ไร้...คนกำลังหลับสบาย!!! ฉันคว้าหมอนปาไปที่ประตูแต่จี้คงไม่ได้ยินเพราะหล่อนยังคงแหกปากร้องเพลงชาติต่อไปไม่หยุด ประหนึ่งต้องการประกาศให้คนทั่วโลกรู้ว่ามันเป็นกะเทยที่รักชาติของมันมากที่สุดในโลก

ในที่สุดความอดทนของฉันก็พุ่งทะลุเพดานขีดจำกัด ฉันลุกขึ้นจากเตียงตรงไปกระชากประตูให้เปิดออก ตั้งใจจะไปเล่นงานนังจี้เต็มที ทันใดนั้นประตูห้องซำๆ ก็ถูกเปิดออกมาเช่นกัน จุ่มเพื่อนของฉันอีกคนกระโดดออกมาจากห้องด้วยชุดนอนแบบกระโปรงลายหมีพูหีสี่เหลี่ยม ผมเผ้า

6

กระเซิงเหมือนถูกหมาพัดออกมายื่นขวางทางฉันไว้ แล้วเดินอย่างสามชุก พร้อมกับหมอนข้างในมือตรงไปที่ประตูไม้หลังบ้านเพื่อไปห้องครัว พอเปิดประตูออกมันก็โยนหมอนข้างกรุยทางไปก่อน แต่ท่าทางจะโยนพลาดไปโดนที่พักจาน เพราะได้ยินเสียงจานพลาสติกหล่นลงพื้น ฉันรีบเดินมาดูแล้วจุ่มก็แผดเสียงเรียกตามไปอีกระลอก

"นั่งจี่!!!"

เสียงไปแล้ว แต่นั่งจี่ยังดั้นกระแต่วเหมือนถูกน้ำร้อนลวกอยู่หน้าเตาแก๊ส ในหุมีวอลล์แมนเสียบรูหูไว้

"นั่งจี่จี่!!!"

ระลอกสองด้วยเสียงที่ดังกว่าเดิมอย่างเหลืออด

"ไอ้จี่ระคักคี่ แซะไฮว!!!"

นั่นเลย จุ่มเรียกมันซะเต็มยศ นั่งจี่ถึงหยุดแหกปากออกมาได้ มันกลับหันมาทำหน้าแบ่นส่งดวงตากลมโตเป็นประกายมาให้ดูไม่เบ่งตา ดูอารมณ์ของฉันกับจุ่มบ้างเลย!!!

"ตาย!!! นั่งจุ่ม ตื่นแล้วหรืออะ อรุณสวัสดิ์ยะ"

"อรุณสวัสดิ์กับผีอะไร!!! แหกปากร้องซะลั่นบ้าน ผีชะนีเข้าสิงแกหรือไง...หา?"

จุ่มโวยวายใส่อย่างไม่บันยะบันยัง ทำเอาฉันที่อารมณ์เสียต้องรีบปรับอารมณ์ให้เย็นลงเพื่อลดอารมณ์ของจุ่มเอาไว้ก่อนที่มันจะใช้ท่าบาทลูปพัทตร์อัดนั่งจี่ แต่พอหันไปดูที่นั่นจี่ มันกลับเหวี่ยงศิระะไปมาสะบัดผมสีดำยาววากับกำลังถ่ายโฆษณาแชมพูรุ่นสระที่เดียวหัวกระจะจาย นั่งจี่อยู่ในชุดนอนผ้าแพรตัวยาวถึงเข่าสวมทับด้วยผ้ากันเปื้อนสีแดง มันดึงวอลล์แมนออกจากหูแล้วยกขวดน้ำมันที่อยู่ข้างเตาเพลงกระทะและบรรจงหยิบตะหลิวออกมากวัดแกว่งในอากาศเหมือนจะรำตะหลิวโดยไม่สนใจจุ่มที่กำลังตีหน้ายักษ์ของมันอย่างกับจะกินเลือดกินเนื้อ

"นั่งจี่ นี่แกจะทำอะไรแต่เช้า"

ฉันถามออกมาบ้างเมื่อเห็นจุ่มเจียบไป

"ทำอาหารเข้าให้พวกแกกินไ้ วันนี้เปิดเทอมวันแรก ชีวิตนักศึกษา

ของเรากำลังจะรุ่งโรจน์นะยะ ฉันถึงต้องเตรียมตัวรับกับวันใหม่ด้วยการกินอาหารเข้าฝีมือคนสวยอย่างฉัน!!! เอาฤกษ์เอาชัยไงล่ะ!!!"

"รุ่งโรจน์อะไระ ฉันว่ารุ่งรุ่งนี่ไม่ว่า ดันตื่นมาทำอาหารแต่เช้า ฉันจะบ้าตาย แล้วแกจะแหกปากรบกวนชาวบ้านทำไม เดี่ยวก็ได้กินรองเท้าแทนข้าวเข้ารอก นี่มันเพ็งหกโมงกว่านะโว้ย คนจะนอน!!!"

ฉันว่า จุ่มพัยกหน้าหงิกหงักเห็นด้วยอย่างยิ่งแล้วบอกว่า

"ทำให้มันเงียบๆ ไม่ได้หรือไง คนจะนอน ถ้าฉันหน้าเหี่ยวเพราะนอนไม่พอฉันจะโทษแกนังจี้!!!"

"โธ้ย!!! หน้าแกไม่เหี่ยวหรอกนังจุ่ม แล้วฉันก็ไม่ได้แหกปากด้วยนะยะนังชะนี่ทั้งสอง ฉันกำลังฝึกลมปราณอยู่ต่างหาก ดูยูโน!!!"

จี้ชี้ตะลิวมาที่พวกฉัน

"ลมปราณบ้านป่าแกสิ!!!"

ฉันย่อน

"เมื่อคืนกว่าจะซ่อมจัดแถวบวมเสร็จก็เกือบเที่ยงคืน ไหนจะมารีดผ้าอาบน้ำกว่าจะเสร็จได้นอนกันก็เกือบตีสาม นี่เพ็งหลับไปไม่กี่ชั่วโมง แกก็ตื่นมาระริกระรี่ได้ energy สูงเชียวนะแก!!!"

"อ๊ะ!!! แน่นอนลียะ"

จี้ทำเสียงสูงให้รู้ว่าในร่างกายของมันนะยังมีพลังงานอีกเยอะ

"ฉันถึงอยากตื่นขึ้นมาทำอาหารให้พวกแกกินใจ จะทำข้าวต้มก๊วย ผัดผักคะน้าน้ำมันหอย ไข่เจียว ยำผักกาดดองด้วย เอ้า!!! พวกแกรีบไปอาบน้ำแต่งตัวไป เสร็จแล้วจะได้มากินข้าวกัน"

มันโบกมือไล่ฉันกับจุ่มแล้วหันไปตอกไข่ใส่ถ้วย ฉันกับจุ่มสบตากันแล้วถอนหายใจเสียงดัง เพราะที่โวยวายไปนะไร้ประโยชน์อย่างสิ้นเชิง ยังไง...ยังไงก็คงหยุดแรงปรารถนาของนังจี้ไม่ได้ ก็เลยพากันเดินคอคกกลับเข้าห้องใครห้องมัน แต่ฉันอยากนอนต่ออีกหน่อย เดี่ยวพอข้าวเสร็จก็ต้องได้ยินเสียงนังจี้แหกปากปลุกอีกอย่างแน่นอนที่สุด

ฉัน...จุ่มและจี้...เป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่สมัย ม.ปลาย ในโรงเรียน

สตรีประจำจังหวัด ฉันกับจุ่มนะสนิทกันมาตั้งแต่ ม.ต้น แล้ว พอขึ้น ม.ปลาย ก็ได้เรียนห้องเดียวกันแล้วก็ได้พบกับจี๋ มันเป็นนักเรียนชาย รุ่นแรกที่โรงเรียนของเราเปิดรับเข้าเรียน ม.ปลาย ด้วย ตอนแรกก็เห็น มันเป็นผู้ชายดีๆ อยู่หรอก แต่พอได้คุยกันก็รู้เลยว่ามันนะมีความเป็นผู้หญิง เต็มร้อย จี๋ไปไหนมาไหนกับฉันและจุ่มบ่อยๆ จนสนิทกันไปเองและ กลายเป็นแก๊งฮกลกซิว แต่ฉันชอบที่จี๋เรียกว่าพาวเวอร์ฟัพเกิร์ลส์มากกว่า นรกจะได้ไม่กินกบาลที่พวกเราเอาของศักดิ์สิทธิ์มาล้อเล่น

แล้วพอจบ ม.6 สวรรค์หรือนรกไม่ทราบที่เล่นตกกับพวกเราได้ ให้ ติดโควิดตาของมหาวิทยาลัยในคณะเดียวกัน เมเจอร์เดียวกัน และเป็น เพราะแต่ละคนบ้านอยู่ไกลจากมหาวิทยาลัยมาก อย่างของจุ่มบ้านแท้ๆ อยู่แม่สาย (คนเจียงฮายแต่ๆ เจ้า) แต่มาอยู่กับพี่สาวที่สี่แยกหนองหอย และต้องขี่มอเตอร์ไซด์จนหัวบานมาเรียน ส่วนฉันบ้านอยู่แถวอำเภอหางดง ไม่อยากแหกขี้ตาตื่นแต่เช้าเพื่อมาเรียน แล้วจี๋บ้านอยู่อำเภอจอมทอง ทำโรงงานผลิตลูกชิ้นหมูเป็นอุตสาหกรรมในครอบครัว เกี่ยวกับอาม่าของ มันก็เลยบอกให้มาเช่าบ้านอยู่ใกล้ๆ พร้อมให้รถโฟล์ค (หรือที่เราเรียกว่า น้องเต่า) สมบัติที่ตกทอดกันมาตั้งแต่พี่ชายและพี่สาวจนมาถึงมันซึ่งเป็น อดีตลูกชายคนที่เจ็ด แล้วจี๋ก็ชวนฉันกับจุ่มให้มาอยู่ด้วยกันที่บ้านในซอย วัดคูเมืองหลังมหาวิทยาลัยเชียงใหม่

บ้านที่พวกเราอยู่เป็นบ้านไม้ชั้นเดียวแต่ยกพื้นสูงไว้หนีน้ำท่วม มีห้องนอนสามห้องน้ำหนึ่ง มีห้องนั่งเล่นแล้วก็ห้องครัวซึ่งอยู่หลังบ้าน ติดกับระเบียงปูนกว้างๆ ที่ยื่นออกไปติดกับต้นมะขามข้างบ้าน บนระเบียง มีม้านั่งหินอ่อนตั้งอยู่มุมหนึ่งใต้ต้นมะขาม สำหรับใช้เป็นที่นั่งชั่วคราว ฝนไม่ตก พวกเรามาอยู่กันตั้งแต่วันที่ลงทะเบียนนักศึกษาใหม่ จนถึงวันนี้ ก็เกือบจะสองอาทิตย์แล้ว

ที่มหาวิทยาลัยพวกเราได้พบกับรุ่นพี่ปีสองที่มารอรับกับเพื่อน ปีหนึ่งคนอื่นๆ เมเจอร์ปรัชญาหรือที่เรียกสั้นๆ ว่าฟิลา...มีการรับน้องแบบ สนุกๆ กันตั้งแต่วันแรกเพื่อทำความรู้จักกัน แนะนำตัวน้องกับพี่ กินขนม เล่นเกม แล้วพี่ๆ ก็แจกสมุดเล่มเล็กให้เราไปขอลายเซ็นรุ่นพี่ของฟิลาซึ่ง

ชอบเล่นตัวไม่ยอมให้ลายเซ็นง่ายๆ แต่แบบที่ใจดีเซ็นให้เลยก็มี แล้วจากวันนั้นมาเราก็รับน้องกันแทบทุกวัน พี่ๆ สอนให้เราจัดแถวเตรียมมูมของเมเจอร์สำหรับมูมหน้าพระรูปครูบาศรีวิชัย และเพื่อประกาศศักดาความเป็น Philosophy (เอ็กๆๆ)

"เฮ้อ พวกนอนกินบ้านกินเมือง ตื่นมากินอาหารเข้าได้แล้วๆ"

เสียงปลุกแบบกระแทกสามัญสำนึกดังขึ้นทำเอาฉันกับจุ่มต้องรีบติดตัวขึ้นจากที่นอน ไม่อย่างนั้นฉันอาจจะได้ยินเสียงประทัดประทันที่ไม่ได้หยุดแค่กินบ้านกินเมืองแน่ๆ หลังจากอาบน้ำแต่งตัวเสร็จก็ออกมานั่งกินข้าวกันที่มานั่งหินอ่อน พวกเรากินข้าวเข้ากันเสร็จตอนเจ็ดโมงครึ่งจุ่มเสนอให้ไปนั่งรอเรียนที่ซุ่มเมเจอร์ซึ่งฉันกับจุ่มเห็นด้วยอย่างยิ่ง

ซุ่มเมเจอร์อยู่ในสนามหญ้าบนเนินสูงหน้าตึกเรียน HB5 ของคณะมนุษยศาสตร์ ซุ่มของเราใหญ่น่าดู ก็มีโต๊ะหินอ่อนตั้งสี่ชุดแถวยังมีมานั่งไม้ตัวยาวอีกหนึ่งชุด เป็นอภิธานนาการจากรุ่นพี่ศิษย์เก่าที่ซื้อมาให้เมเจอร์ แล้วยังมีก้อนหินสัญลักษณ์ของซุ่มปรัชญาที่เป็นหินสีดำเขียนด้วยตัวอักษรสีเหลืองว่า Philosophy ซึ่งเป็นหินศักดิ์สิทธิ์ที่พวกซุ่มเราชอบแบกจิ้งรอบคณะมาหลายรุ่นแล้ว เราเรียกกันสั้นๆ ว่าหินฟิล (Philosophy's stone)

ถ้าเดินลงบันไดมาจากตึก HB5 ก็จะได้เห็นซุ่มของเราทันที เดินมากๆ พอเดินลงเนินไปก็จะเป็นตึก HB6 ซึ่งเป็นที่ตั้งของห้องคอมพิวเตอร์และห้องสมุดคณะมนุษยศาสตร์

ซุ่มของเรามักจะครึกครื้นตลอดทั้งวัน ยิ่งตอนเย็นๆ ค่าๆ พวกเด็กในเมเจอร์จะชอบมานั่งสูมหัวคุยกัน หรือไม่ก็มากินอะไรกัน บางครั้งมีตริงค์กันเล็กน้อยเพลินๆ กว่าที่จะหายหัวกันไปก็ตอนหลังเที่ยงคืนหรือไม่ก็ช่วงที่มีประกาศเตือนจากยามของมหาวิทยาลัยให้นักศึกษาหลับหอบพักเพื่อความปลอดภัย

เข้าวันนั้นฉันกับเพื่อนเลิฟทั้งสองก็มานั่งเป็นนางไม่เฝ้าซุ่มกันแต่เข้าตอนที่นั่งเฝ้าที่กันอยู่ ฉับพลันสายตาอันคมกริบที่มีเซ็นเซอร์สแกนความ

10

หล่อของฉันก็ไปสะดุดเข้ากับผู้ชายคนหนึ่งที่กำลังเดินลงมาจากร้านไดตีก HB5 เครื่องสแกนส่งสัญญาณเตือนว่าความหล่อถึงระดับเจ็ดริกเตอร์ ชายตัวสูงผมสั้นสีดำออกน้ำตาลนิดๆ ผิวขาว ใบหน้ากลมรีดูคมคาย คิ้วหนา จมูกโด่งเป็นสัน ริมฝีปากบางเล็กออกสีชมพูอมส้ม มองปราดเดียวก็รู้ว่ามันเชื่อลูกครึ่งแน่ๆ แต่เป็นชาติอะไรต้องใช้สายตาเอกซเรย์สแกนดูอีกที เขาสวมเสื้อนักเรียนสีขาวผูกเนคไทสีม่วง ด้านล่างสวมกางเกงขายาว สีดำกับรองเท้าหนังและสะพายเป้สีน้ำตาลไว้ด้านหลัง ฉันสะกิดเพื่อนทั้งสองที่ยังเฝ้าที่จับจับเป็นนกกระจิบไม่หยุดให้หันไปมอง ทำเอาฉันนกกระจิบเป็นไปอ้าปากค้างไปชั่วขณะ

หนุ่มลูกครึ่งคนนั้นกำลังกวาดตามองไปรอบๆ พลันสายตาเขาก็ตกมาถึงพวกเราซึ่งรีบก้มหน้าลงบนโต๊ะพร้อมกันโดยอัตโนมัติ และทำเป็นสนใจลวดลายของผ้าหนังอ่อนชิ้นมาทันทีทันใด ฉันอดไม่ได้ที่จะชำเลืองมองเขาด้วยหางตาเล็กน้อยแล้วก็เห็นเขาทำท่าเอียงคอคนิดๆ คิ้วขมวดจนแทบจะเป็นจุดเดียวกันกลางหน้าผาก เขาโน้มตัวลงต่ำราวกับอยากจะมีองพวกเราให้ชัด แต่แล้วไม่กี่วินาทีต่อมาเขาก็ยืดตัวขึ้นและยกไหล่เหมือนไม่ใช่ใจก่อนจะเดินลงเนินไปที่ตึก HB6

พวกเราทั้งสามคนเงยหน้าขึ้นมามองเขาอย่างโล่งอก แต่ทันใดนั้น เซ็นเซอร์ก็ร้องเตือนว่าพบคลื่นความหล่ออีกระลอกที่กำลังก่อตัวขึ้นจากตึก HB5 เมื่อมีหนุ่มหน้าตาดีอีกคนวิ่งลงมาจากร้านได เขาดูสูงเท่าๆ กับผู้ชายคนแรก มีผมสีดำตัดสั้นหยักศกเล็กน้อย ใบหน้ารูปไข่ดูเก๋ขี้ขลาด คิ้วสีดำโค้งอย่างคันศร จมูกโด่งได้รูป ริมฝีปากสีแดงจางๆ ริมฝีปากด้านล่างหนากว่าด้านบน ผิวสีเนื้อดูสะอาดสะอ้าน เขาสวมชุดนักศึกษา สะพายเป้แบบสะพายข้างสีดำและกำลังตะโกนเรียกผู้ชายคนแรก

"เฮ้ย ลีโอ รอดด้วยดิ ฉันจำห้องเรียนไม่ได้นะเว้ย!!!"

แล้วเขาก็วิ่งตามผู้ชายคนแรกที่ชื่อลีโอไป พวกฉันมองตามโดยสัญชาตญาณ ระดับความหล่อแบบนี้ไม่ใช่เจ็ดริกเตอร์แล้วแต่คุณสองขนาดพังเมืองทั้งเมืองได้เลย พอเห็นเขาสองคนเดินด้วยกัน คุณเฮ้ย!!! ต่อมาวัดระดับฟุงปริ๊ดจนปรอทแตก คนบ้าอะไรพะ ชาติก่อนคงทำบุญมา

ดีทั้งคู่ถึงได้เกิดมาเป็นลูกครึ่งหน้าตาดีแบบนี้ วิลลี่ แมคอินทอชยังอาย
เหอะๆ

"คนแรกชื่อลีโอละแก!!!"

จุ่มว่าหลังจากที่คนทั้งสองเดินไปไกลแล้ว

"อยู่ปีอะไรพะ เมเจอร์อะไรเนี่ย ทำไม่ถึงโชคดีแบบนี้้า ทำไม
เมเจอร์เราไม่เห็นมีหน้าตาแบบนี้เลยสักคน มีแต่ไอ้พวก X-Men
มนุษย์ก่กลายเป็นพันธุ์ทั้งนั้น"

นังจี้โอดครวญ

ฉันเห็นด้วยกับมันอย่างยิ่ง ก็เมเจอร์เราปีหนึ่งที่เข้ามามีทั้งหมด
สิบเจ็ดคน เป็นผู้ชายแค่สี่คน รุ่นพี่ยกมันให้เป็นพวกจตุรเทพ แต่พวก
ฉันลงความเห็นกันแล้วว่าทั้งสี่คนนั้นเป็นพวกมนุษย์ mutant กลายเป็นพันธุ์
อย่างในหนัง X-Men หรือไม่ก็เป็นพวกยออดมนุษย์เซอร์เคนเรนเจอร์ใน
หนังแปลงร่างมากกว่า เพราะทั้งสี่คนนั้นมีคาแรคเตอร์หลากหลาย
เหลือเกิน

คนแรกก็เตี้ย (หมาตีน) ชื่อโบ เป็นผู้ชายฉบับพิอคเกิดแต่ใจกว้าง
อย่างกับน้ำทะเล (บางทีก็เค็มเหมือนน้ำทะเล แล้วแต่อารมณ์ของมัน)
แต่ปกติก็เป็นคนง่าย ๆ อะไรก็ได้ ชื่ออะไรมาให้ก็กิน ถ้าไม่ชื่อมาให้มัน
ก็ไม่กิน

คนที่สอง ไอ้โห!!! ด่าสนิทมาเซียว มันชื่อฮอธที่แปลว่าม้า แต่
พวกเราเรียกมันว่าม้าดำ มันเลยขอร้องให้เพื่อนๆ พี่ๆ เรียกมันว่ามะดัน
แทน ฟังดูดีกว่าม้าดำตั้งเยอะ เจ้ามะดันมันซี้เก๊กขนาดกรมเจ้าท่าเรียก
เสด็จพี่ แถมยังมีมาดผู้นำ (นำไปไหนไม่รู้) ทำทางชอบวางมาดนี่ละที่
ทำให้เพื่อนๆ ยกหน้าที่ประธานรุ่นให้ ซึ่งมันดูภูมิใจมาก แต่สิ่งที่มะดัน
ไม่รู้ก็คือไม่เคยมีใครอยากทำหน้าที่ประธานรุ่นเลยสักคน

คนที่สามนี่สูงยาวเข่าดี มีเชื้อตีนิดๆ ชื่อเกม เกมเป็นที่กรี๊ดกร๊าด
ของรุ่นพี่ที่เป็นพวกเดียวกับจี้ เพราะเหตุผลง่ายๆ คือช่วงนี้คนหน้าดีกำลัง
มาแรง (ไม่เชื่อก็ไปถามมาชำดูดี) แบบว่าหน้าพี่ท่านกำลังพิมพ์นิยม
นะคะ คงมีคนคิดว่ามันหน้าตาดีที่สุดในกลุ่ม mutant แต่มันดันมี

จนจุกที่ยาวโผล่แผลมออกมาหรือมแหม่มให้เห็นจนต้องทักให้ไปตัดบ้าง
ดูแล้วน่ารังเกียจเด็ดจันท์สุดๆ

12

คนสุดท้าย คเซนทร์ คนนี้เด็ดสุด มาแนวหนึ่งๆ ใจเย็นใจเย็น เวลา
มาเจอเพื่อนๆ เหมือนมาโปรดสัตว์เพราะเคยบวชเรียนมาก่อน พี่ทานก็
เลยดูเป็นผู้มีบุญญาภาพอันน่านับถือ แต่พอรุ่นพี่ถามว่าทำไมถึงสึก
รัศมีแห่งผู้มีภูมิก็หายไปทันทีเมื่อมันตอบว่าอยากมีแฟนก็เลยสึกออกมา
(เร็ดค่า!!!) พอถามอีกว่าตอนนี้มีแฟนหรือยัง มันกลับทำหน้าสลดเหมือน
มีใครไปเผาบ้านก็ไม่ปานแล้วตอบมาเสียงเศร้าๆ ขอความเห็นใจสาวๆ ว่า
รักมาหลายคนแล้วแต่พอเขารู้ว่าชอบก็หนีหายไปไม่ดเลย พวกพี่ๆ ก็พว
กันแปลกใจว่าคนดีๆ อย่างมันทำไมถึงไม่มีใครสนใจ

ฉันว่าอาจเป็นเพราะมันบวชเรียนมานานก็เลยจับใครไม่เป็น
รวมไปถึงหมวกกันน็อคที่มันใส่เวลาขับรถ ก็มันขับมอเตอร์ไซค์ฮอนด้าดริม
แต่ดันใส่หมวกเหมือนขับมอเตอร์ไซค์วิบากในสนามไทยแลนด์เซอร์กิต
คงจะนึกว่าตัวเองเป็นสิ่งหนักบิด เห็นมันขับรถที่ไรฉันนึกว่ามันเป็น
ตึกแต่นตาข้าวทุกที หมวกไม่เข้ากับรถที่ขับยังไม่พอ รถดันเป็นสี่เขี้ยว
สะอื้นเหมือนตึกแต่นตาอีกต่างหาก เห็นทั้งหมวกทั้งรถก็สมแล้วที่มันยัง
ไม่มีแฟน แต่เอาเหอะ ใจมันรักจะซิ่ง เท่ที่รถไม่ได้ก็ขอเท่ที่หมวกแล้วกัน
แต่ท่าทางจะผิดคอนเซ็ปท์ไปนิด

ไอ้!!! กลับมาที่ผู้ชายหน้าตาดีทั้งสองคนก่อน ตอนนี้พวกเรารู้แล้วว่า
คนหนึ่งชื่อลิโอแต่อีกคนยังไม่รู้ จึ้เลยอาสาจะไปสืบมาให้ มันมีสายลับ
ดอกไม้เหล็กเป็นเหล่าเพื่อนพ้องร่วมชาติอยู่ในเมเจอร์ต่างๆ มากมายที่
คอยมาบอกข่าวกับมัน คนหน้าตาดีแบบนี้ใครๆ ก็ต้องอยากรู้นี่

ที่จริงอะ!!! (คำนี้ต้องใส่จริตนิดๆ เหมือนจำใจพูด) ก็ใช่ที่เรา
สามคนอยากจรรู้หรอกนะ แต่ในเมื่อสิ่งที่น่าสนใจอยู่ตรงหน้าก็ควรจะ
มีข้อมูลเอาไว้บ้างจะได้อินเทรนด์หน่อยจริงมัย อย่างน้อยก็ช่วยจรรโลงใจ
ว่ายังมีอะไรน่าดูชมกว่าฟอยอดมนุษย์ดี mutant ของเมเจอร์เราเป็น
ไหนๆ...เหออๆ

พวกเรานั่งกันต่ออีกหน่อยจนเกือบจะแปดโมงก็มีเพื่อนๆ ปีหนึ่งคนอื่น ๆ มาที่ซุ้ม พอได้เวลาพวกเราที่พากันยกฝูง เอ๊ย!!! ยกโขยงกันไปเรียนวิชาแรกที่เป็นวิชาหลักของเมเจอร์ปริญญา วันนี้ชั่วโมงแรกก็ฟังอาจารย์แนะนำจุดประสงค์การเรียนกับหนังสือที่จะใช้เรียนจึงยังไม่มีอะไรให้ปวดหัว ตอนเก้าโมงครึ่งก็ต้องเปลี่ยนไปเรียนที่ตึก HB7 ตึกใหม่ที่อยู่ใกล้ๆ กับตึก HB5 และต้องเดินข้ามสะพานไปด้วย แต่ฉันดันอยากเข้าห้องน้ำก็เลยบอกให้จุ่มกับจี้ไปเรียนก่อนไม่ต้องรอ พอออกมาจากห้องน้ำฉันก็รีบใส่กีฬามาวิ่งสุดฤทธิ์ตรงไปที่ตึก HB7 เพราะเลยเวลาเรียนมาเกือบห้านาทีแล้ว ตอนวิ่งไปที่ชั้นหนึ่งของตึกก็มองเห็นลิฟท์อยู่ใกล้ๆ เมื่อวิ่งเข้าไปใกล้อีกก็เห็นคนที่ชื่อลิโออยู่ในลิฟท์กับรุ่นพี่ปีสอง เมเจอร์ปริญญาที่ชื่อพีมากับพีเจียน พวกเขาเห็นฉันกำลังวิ่งตรงมาก็คงจะกดลิฟท์ค้างไว้รอฉัน (คิดว่างั้น!!!) ฉันก็ใส่สปีดเร็วปานนรกวิ่งเต็มที่ใกล้จะถึงแล้ว อีกนิดเดียว อีกนิด...

"ปัง!!! > ^ <"

ฉันกระเด็นนกลงหลังล้มลงไปนั่งก้นจ้ำเบาอยู่ที่พื้น เห็นประกายแวบว๊ิงๆ ลอยอยู่เต็มหน้าและเกิดอาการชาแผ่ขยายไปทั่วทั้งใบหน้าจนรู้สึกวุ่นวายไม่ได้อยู่ที่เดิม แล้วก็เริ่มเจ็บนิดๆ ที่ปลายจมูกลามขึ้นมาจนทั่วฉันลองกะพริบตาได้ความมึนงงและขยับปากให้หน้าหายชา จากนั้นก็เงยหน้าขึ้นมองว่าตัวเองวิ่งชนกับอะไรแล้วก็เห็นประตูกระจกบานใหญ่อยู่ตรงหน้า ในลิฟท์หนุ่มลีโอกับรุ่นพี่พากันระเบิดเสียงหัวเราะจนตัวองน้ำหูน้ำตาเล็ด

"ไอ้ย!!! TTATT"

น้ำหูน้ำตาของฉันก็เล็ดเหมือนกัน มากกว่าพวกมันซะอีก ตอนนี้นั้นเจ็บจมูกมากๆ เลือดออกหรือเปล่าเนี่ย!!! ฉันเลื่อนมือมากุมจมูก โชคดีที่เลือดไม่ออก เสียงหัวเราะยังไม่หยุดทำเอาฉันอายหน้าแดงจนลามขึ้นไปถึงโหนก ทั้งเจ็บทั้งอาย >///< ไอ้ประตูบ้าเอ๊ย!!! ทำไมไม่เปิดพะ!!!

"นี่ เป็นอะไรมากหรือเปล่า ยืนไหวมั๊ย"

เสียงทุ้มทุ้มลึกที่ฉันได้ยินเมื่อสองชั่วโมงก่อนดังขึ้นจากทางซ้ายมือ

พอเงยหน้าขึ้นไปมองก็เห็นหนุ่มลูกครึ่งอีกคนยืนอยู่ข้างๆ ในมือของเขาถือชามเขียวสองกล่องและกำลังมองมาที่ฉันแล้วเขาก็ถามอีก

"เจ็บมากหรือเปล่า"

เขาชี้นิ้วไปที่จมูกของตัวเองเพื่อให้ฉันเข้าใจ

14

ไอ้!!! เทพบุตรมาโปรด!!! ฉันในสภาพใช้มือข้างหนึ่งกุมจมูกพยักหน้าหงึกหงักบอกประมาณว่าเจ็บแต่ทนได้ (เพราะความหล่อเป็นพลังรักษาใจ...ฮั้ว!!!) ฉันรีบพลิกตัวลุกขึ้น ไอ้กระโปรงบ้านี่ทำให้ลูกยากชะมัด พอลุกขึ้นได้ฉันก็ปิดฝุนออกจากกระโปรงและได้ยินเขาพูดว่า

"ประตูนี้เขาปิดแต่เปิดประตูอีกด้านไว้นะ จะไปที่ลิฟท์ชั้นมัย"

ฉันพยักหน้าอีก โอ๊ย!!! โคตรอายเลย จมูกก็เจ็บแถมแดงตึงอกตึนะที่เลือดกำเดาไม่ไหลออกมา เขาเดินนำไปที่ประตูกระจกที่เปิดไว้ด้านข้าง ฉันเดินก้มหน้าตามเขาไปและไม่กล้าเงยหน้าขึ้นมา ในใจกำลังดำคนเปิดประตูที่ไม่ยอมเปิดบานที่อยู่ตรงข้ามลิฟท์ พอเดินเข้าในลิฟท์ก็ได้ยินเสียงหัวเราะของรุ่นพี่ที่อยู่ด้านหลังจนฉันอยากจะร้องไห้ พอชำเลืองหางตาไปด้านซ้ายก็เห็นคนที่ชื่อลิโออย่างอมยิ้มหน้าบานและกดปุ่มเปิดประตูลิฟท์ ฉันมองไปที่ปุ่มลิฟท์ซึ่งถูกกดไว้ที่ชั้นสามกับชั้นสี่ที่ฉันจะไปพอดี พอมองเลยไปที่ผนังลิฟท์ก็เห็นเงาสะท้อนของคนอื่น รุ่นพี่ทั้งสองหยุดชำแล้วหันไปคุยกันแทน แต่คนที่ชื่อลิโออย่างซำคิกๆ ไม่หยุด เขายกมือปิดปากกันไม่ให้เสียงดังออกมา แล้วคนที่ถือชามเขียวก็ถองศอกใส่เอวของลิโอและทำหน้าดูๆ คงจะปรามไม่ให้เขาหัวเราะอีก

ขอบคุณมากเหลือเกิน ขอขอบคุณจริงๆ ฉันคิดในใจ เห็นเขาส่งชามเขียวกล่องหนึ่งให้ลิโอ แต่ไอ้บ้านั้นยังไม่หยุดซำอีก ไม่รู้จะซำอูจจอะไรแตกอูจจอะไรแด่นอะไรกันนักกันหนา ไม่เหมือนอีกคนที่หน้าตาดีแถมจิตใจก็ดี รู้จักถามและเป็นห่วงเป็นใยเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน แล้วนายลิโอก็จิ้มหลอดดูดชามเขียวลงในกล่องแต่ยังไม่วายอมยิ้มมาให้อีก

ขอให้มันล้มล้มชามเขียวเถอะ สาธุ!!! พอดคิดเสร็จนายลิโอก็ล้มล้มชามเขียวจนน้ำหูน้ำตาไหลไอคอกแค้ก ทำทางหายใจไม่ออกจะเป็นจะตายทำเอาฉันซำไม่ออก แรงอาฆาตของฉันนี่มันเขี้ยนจริงๆ เห็นเขาพยายาม